

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **S. S.**, nar. x, státní příslušník Ukrajiny, t. č. x, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 03. 2015, č. j. OAM-59/LE-BE02-BE03-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 03. 2015, č. j. OAM-59/LE-BE02-BE03-PS-2015, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 8.228,- Kč k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Ing. Jana Procházky, LL. M. eur.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 03. 2015, č. j. OAM-59/LE-BE02-BE03-PS-2015, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. a) a c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců x (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 28. 07. 2015.

V žalobě žalobce uplatňuje dva žalobní body. Prvním žalobním bodem namítá porušení § 46 odst. 1 zákona o azylu, když spatřuje nezákonnost ve formulaci výroku napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci doslovně podle zákona uloženo setrvat v ZZC „až do

vycestování, maximálně však do 28. 07. 2015“. V tomto směru namítá, že ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu bylo do zákona zakotveno novelou provedenou zákonem č. 103/2013 Sb., jejímž cílem bylo podle důvodové zprávy v souvislosti s předběžnou otázkou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v případě Arslan projednávanou Soudním dvorem EU (dále jen „SD EU“) pod sp. zn. C-534/11 vyjasnit situaci zajištěných „neoprávněně pobývajících“ cizinců, kteří podali žádost o azyl. Přijetím novely mělo být umožněno, aby cizinec „přecházel“ mezi zajištěním podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu s tím, že podáním azylové žádosti ze strany zajištěného cizince dojde z právního hlediska k ukončení jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců, cizinec však bude nadále setrvávat v ZZC na základě „rozhodnutí o zajištění“ vydaného ministerstvem vnitra na základě § 46a zákona o azylu. Žalobce poukazuje, že uvedená změna právního režimu se týká i opačné situace, kdy cizinec zajištěný podle § 46a odst. 1 zákona o azylu ztratí postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Stejně jako SD EU ve věci Arslan potvrdil, že se směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka státní příslušník třetí země, který požádal o azyl v některém členském státě (dále jen „procedurální směrnice“), a to v době od podání uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o oprávněném prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí, tak i cizinec, který statusu žadatele o mezinárodní ochranu pozbyl, se vymaňuje z režimu směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále jen „přijímací směrnice“) a vrací se zpět do režimu návratové směrnice. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu nemůže sloužit jako právní základ pro zbavení jeho osobní svobody a jeho zajištění musí být buď ukončeno, nebo musí být změněn právní režim jeho zajištění. Ke změně právního režimu zajištění přitom nemůže dojít samovolně, ale pouze na základě nového rozhodnutí, jak plyne i z odst. 13 rozsudku NSS ze dne 31. 03. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014-45, a to formou opětovného „přezajištění“ za účelem správního vyhoštění cizince podle zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalobce připomíná, že doba, kdy cizinec ztratí postavení žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. c) přijímací směrnice, a doba, kdy z území vycestuje, se ve většině případů neshodují, neboť k vycestování může fakticky dojít v řádu dnů, týdnů nebo i měsíců poté, co došlo k zániku postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Po uvedeném okamžiku však již právním základem zajištění cizince nemůže být rozhodnutí založené na ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Výrok ukládající žalobci povinnost setrvat v ZZC až do vycestování je tedy podle žalobce nezákonný, neboť je neslučitelný s ustanoveními čl. 7 odst. 2 a 3 přijímací směrnice, o jejichž transpozici bylo novelou ustanovení § 46a zákona o azylu usilováno. Správný výrok by podle žalobce měl znít: Žalobce je povinen setrvat v ZZC „po dobu, po kterou na území pobývá jako žadatel o mezinárodní ochranu, maximálně však do 28. 07. 2015“.

Druhým žalobním bodem žalobce tvrdí porušení ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když považuje za nedostatečně odůvodněnou a nesprávnou délku zajištění žalobce stanovenou na maximální možnou dobu 120 dnů (resp. v důsledku početní chyby na 119 dnů). Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 03. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014-45, podle kterého je nutné dobu zajištění cizince počítat tak, že začne

plynout vždy dnem následujícím po vydání rozhodnutí, nejpozději však šestým dnem po prohlášení o mezinárodní ochraně. Prvním dnem jejího běhu v případě žalobce je tak 01. 04. 2015 a podle výroku napadeného rozhodnutí může dosáhnout 119 dnů. Dále žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, podle nějž „*správní orgán musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum.*“ Odůvodnění výroku o délce zajištění argumentující 90denní lhůtou pro řízení o udělení mezinárodní ochrany, odkladným účinkem žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a oprávněním žalobce po dobu soudního řízení pobývat v ČR považuje žalobce za nedostatečné a poněkud zmatečné. V první řadě žalobce namítl, že pravomocí rozhodnout o povinnosti setrvat v ZZC na základě § 46a zákona o azylu disponuje žalovaný již přibližně dva roky, avšak za celou dobu se zástupce žalobce nesetkal s tím, že by žalovaný měl v jediném případě uložit povinnost setrvat v jiné než maximální 120denní lhůtě, a to bez ohledu na to, zda cizinec pochází ze země zmítané válečným konfliktem nebo je spíše ekonomickým migrantem, zda má či nemá cestovní doklad nebo zda žádost o mezinárodní ochranu je zjevně nedůvodnou, opakovanou či naopak. Soudu by toto mělo být známo i z úřední činnosti. I přes dílčí variace odůvodnění výrok zůstává vždy stejný. S ohledem na uvedené žalobce považuje odůvodnění doby zajištění za ryze formální a účelové. Vzhledem k tomu, že podle žalobce napadené rozhodnutí může sloužit jako právní základ pro zajištění žalobce pouze po dobu, po kterou na něj lze nahlížet jako na žadatele o mezinárodní ochranu (přičemž do této lhůty lze započít ještě 15denní lhůtu pro podání správní žaloby), není žalobci jasné, proč maximální doba zajištění nebyla stanovena na 90, resp. 105 dnů, nýbrž na 120 dnů. Předpoklad žalovaného, že žalobce podá proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobu, je podle žalobce problematický. Jednak v rozsudku ze dne 19. 02. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, NSS uzavřel, že správní orgán nemůže předem spekulovat, zda takový opravný prostředek podán bude. Ovšem i kdyby takový předpoklad byl legitimní, do uplynutí maximální doby zajištění by v takovém případě zbývalo přibližně jen 15 dnů a během takto krátké doby nemůže celé řízení před soudem proběhnout. To znamená, že doba 120 dnů, po níž může být žalobce maximálně zajištěn, skončí dříve, než skončí celé řízení o mezinárodní ochraně. V takovém případě však musí dojít k propuštění žalobce ze ZZC, jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 02. 04. 2014, č. j. 6 As 46/2013-44, aniž by byl naplněn účel nařízeného zajištění. Jsou-li tedy předpoklady žalovaného správné, je rozhodnutí o zajištění podle § 46a zákona o azylu zjevně bezúčelné a toto zajištění tím ztrácí smysl od samého počátku. Zajištění, u nějž je zřejmé či lze alespoň důvodně předpokládat, že nemůže vést k dosažení sledovaného cíle (tj. k úplnému provedení řízení o mezinárodní ochraně a vycestování cizince z území), je podle žalobce nezákonným zajištěním. Pokud dále žalovaný v napadeném rozhodnutí označuje žádost žalobce o mezinárodní ochranu za čistě účelovou bez uvedení konkrétních důvodů obav z návratu do vlasti, lze očekávat její zamítnutí jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, a to ve lhůtě 30 dnů, jak stanoví odst. 3 téhož ustanovení. Taková úvaha se však zjevně musí projevit ve výroku o délce zajištění a do jeho odůvodnění. V takové situaci mělo být rozhodnuto o zajištění žalobce maximálně na dobu 45 dnů, tj. součtu žalobní lhůty a lhůty pro vydání rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by se žalovanému nepodařilo v uvedené lhůtě z legitimních důvodů rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vydat, mohl by zajištění žalobce podle § 46a zákona o azylu prodloužit a stejně by mohl postupovat v případě podání žaloby, která by měla odkladný účinek, pokud by zde byl reálný předpoklad, že řízení o mezinárodní ochraně jako celek bude v maximální lhůtě 120 dnů dokončeno. Pokud žalobce lhůtu nepodá, bude nutné jej buď propustit, nebo „přezajistit“ v režimu podle zákona o pobytu cizinců. Není možné však žalobce zajistit na maximální možnou dobu s tím, že pokud se podmínky změní, může

být faktické trvání zajištění kratší. S ohledem na uvedené tedy žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný žalobci vytkl, že napadá jeho rozhodnutí jako nezákonné, aniž by však jakkoliv konkrétně zpochybnil práve své nedovolené a protiprávní jednání. Důvody uváděné žalobcem považuje za neoprávněné s tím, že neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Dále se pak žalovaný věnoval otázce nebezpečnosti chování žalobce pro veřejný pořádek (což ovšem není předmětem ze žádného z uplatněných žalobních bodů). Připomenul, že žalobce pobýval od 05. 02. 2013 na území ČR v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, během poslední policejní kontroly uváděl celkem 4 různé totožnosti, které však nebyl schopen doložit, a svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil pouze tím, že se nemá kam na Ukrajinu vrátit a že by v případě návratu musel do války. Žalovaný zdůraznil, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je čistě účelově podaná, neboť žalobce neuvádí naprosto žádné konkrétní důvody obav z návratu do vlasti a rovněž nevysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal kdykoliv během svého předchozího pobytu v ČR, ale až v okamžiku jeho zadržení pro nelegální pobyt a umístění do ZZC. Žalovaný dále zopakoval, že se rozhodl žalobce zajistit na maximální dobu 120 dnů, neboť řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bude vyřízeno v zákonem stanovené základní lhůtě 90 dnů, podaná žaloba má ze zákona odkladný účinek a žalobce má po dobu řízení o žalobě právo pobývat na území ČR, přičemž s ohledem na obsah žádosti žalobce o mezinárodní ochranu lze předpokládat, že správní řízení včetně soudního přezkumu bude ukončeno v uvedené 120denní lhůtě. Je tedy nezbytné, aby mu nebyl již v současné době umožněn volný pohyb po území ČR, zejména za situace, kdy nevlastní cestovní doklad, z území ČR není ochoten vycestovat a již v minulosti mařil rozhodnutí policejního orgánu o jeho povinnosti vycestovat z území ČR. Žalovaný dále zkonstatoval, že nelze předjímat či dovozovat, jak bude rozhodnuto v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a připomenul, že proti rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je třeba bránit se samostatnou žalobou. Pokud jde o správnost napadeného rozhodnutí, žalovaný též v obecnosti odkázal na rozsudek SD EU ze dne 30. 05. 2013, C-534/11 Mehmet Arslan, a na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 17. 07. 2013, č. j. 44 A 28/2013-20, a ze dne 05. 08. 2013, č. j. 44 A 31/2013-22, jejichž závěry jsou aplikovatelné i na tento případ. Žalovaný v závěru navrhl žalobu zamítnout.

Krajský soud v Praze na základě včasné žaloby podané oprávněnou osobou přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu, konkrétně z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 22. 03. 2015, č. j. KRPH-29447-22/ČJ-2015-050022, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 90 dnů za účelem realizace správního vyhoštění, soud zjistil, že žalobce byl zadržen a následně na základě ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“) zajištěn hlídkou Policie ČR dne 21. 03. 2015 v 18:00 v obci L.. V žádosti o mezinárodní ochranu sepsané dne 30. 03. 2015 žalobce jako důvod žádosti o azyl uvedl to, že se na Ukrajinu nemá kam vrátit a kdyby tam odjel, hned by musel do války. Na Ukrajině by také neměl, kde žít. Z napadeného rozhodnutí, jež podle připojené doložky právní moci mělo nabýt právní moci dne 31. 03. 2015, dále vyplynulo, že žalobce učinil dne 26. 03. 2015 prohlášení o mezinárodní ochraně. Výrokem napadeného rozhodnutí byla žalobci ve smyslu § 46a odst. 1

písm. a) a c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložena povinnost setrvat v ZZC „až do vycestování, maximálně však do 28. 07. 2015“. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je téměř doslovně shodné s vyjádřením žalovaného.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pokud jde o první žalobní bod, soud musí konstatovat, že žalobce pomíjí rozdíl mezi prameny práva EU, kdy na rozdíl od nařízení, jež mají bezprostřední a přímou závaznost, směrnice jsou závazné pouze pro členské státy a účastníci právních vztahů se jich mohou vůči státu dovolávat pouze tam, kde jim bezpodmínečně a dostatečně přesné ustanovení směrnice přiznává určité právo (tzv. přímý účinek). Mimo tyto případy mají soudy povinnost pouze vykládat vnitrostátní právo v maximálním možném souladu s ustanoveními směrnice (nepřímý účinek). Žádná ze směrnic však nepředepisuje, ve kterém konkrétním zákoně má být transponována a volba „nosiče“ transpozice je plně na členském státu. Ze směrnic tedy nelze dovodit, že by cizinec, který podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu procedurální směrnice, nemohl být zajištěn na základě právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců a naopak cizinec, který podléhá regulaci návratové směrnice, nemohl být omezován na osobní svobodě na základě institutu zakotveného do textu zákona o azylu. V tomto směru je podstatné pouze to, zda vnitrostátně zakotvený institut odpovídá požadavkům té které směrnice, v tomto případě tedy otázka, zda pokračující výkon uložené povinnosti setrvat v ZZC podle § 46a odst. 2 zákona o azylu až do uplynutí uložené doby setrvání splňuje po ztrátě pozice žadatele o mezinárodní ochranu požadavky návratové směrnice. V této souvislosti lze jen dodat, že historický záměr zákonodárce uvedený v důvodové zprávě ať již k novele provedené zákonem č. 103/2013 Sb., nebo i k dalším novelám zákona o azylu a zákona o pobytu cizinců nenechávají soud na pochybách, že cílem zákonodárce bylo transpozici návratové směrnice ve své úplnosti vtělit do zákona o pobytu cizinců, zatímco implementaci procedurální a přijímací směrnice do zákona o azylu. To však ještě neznamená, že se zákonodárci vždy podaří vytyčený záměr splnit perfektně i ve všech dílčích detailech. Při výkladu právní normy se nelze opírat pouze o výklad historický, ten představuje pouze doplňkovou interpretační metodu, jež však nemůže popřít závěry plynoucí z výkladu gramatického, logického, popř. i systematického a teleologického. Zejména tam, kde dochází ke vzájemnému dotyku a přechodu mezi regulacemi obsaženými ve zmíněných směrnicích, není a priori vyloučeno, aby text zákona v dílčí části zakládal odchylku od prvoplánového záměru zákonodárce. Nelze tedy vyloučit, že institut uložení povinnosti setrvat v ZZC podle § 46a zákona o azylu nemůže mít hybridní povahu a v části uložené doby setrvání přesahující okamžik ztráty postavení žadatele o azyl představovat i institut omezení osobní svobody navazující např. na ustanovení čl. 15 návratové směrnice. Ostatně z ničeho nevyplývá, že jedno konkrétní ustanovení směrnice nemůže být transponováno do několika souběžných institutů vnitrostátního práva, jež se navzájem doplňují nebo dokonce slouží jako alternativní postupy vedoucí k naplnění téhož cíle (navrácení neoprávněně pobývajícího cizince do země původu). Nelze tedy bez dalšího akceptovat obecné tvrzení žalobce, že v případě, kdy spadá

do režimu nastaveného implementací návratové směrnici, nemůže být omezen na osobní svobodě na základě úpravy obsažené v ustanovení § 46a zákona o azylu.

Pokud má soud konkrétně posoudit, zda se úprava v ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu nedostává do rozporu s požadavky přijímací směrnice, a to s ustanoveními čl. 7 odst. 2 a 3, na něž žalobce poukazuje, soud takový rozpor neshledává.

Podle čl. 7 odst. 2 přijímací směrnice mohou členské státy z důvodů veřejného zájmu nebo veřejného pořádku, nebo je-li to nutné pro účely rychlého vyřízení a účinného prověření žádosti, stanovit místo pobytu žadatele o azyl.

Podle čl. 7 odst. 3 přijímací směrnice, je-li to nezbytné, například z právních důvodů nebo z důvodu veřejného pořádku, mohou členské státy v souladu s vnitrostátními předpisy nařídít žadateli, aby se zdržoval na určeném místě.

Uvedená ustanovení se vztahují na žadatele, jímž se ve smyslu čl. 2 písm. c) přijímací směrnice rozumí státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří podali žádost o azyl, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Uvedená ustanovení tedy neregulují právní postavení osob, jež v důsledku pravomocného zamítnutí žádosti o azyl již postavení žadatele nemají. Z uvedených ustanovení lze argumentem opaku pouze dovodit, že takové osoby nelze zajistit s odkazem na čl. 7 odst. 2 přijímací směrnice, to však nebrání jejich zajištění na základě právní úpravy provádějící jiná ustanovení práva EU, popř. na základě institutů čistě vnitrostátní povahy, nejsou-li v přímém rozporu s právem EU či nadřazenými normami např. mezinárodního práva. Aplikace ustanovení § 46a odst. 1 a 2 zákona o azylu tak nemusí být vyloučena, jedná-li se z hlediska transpozičního o normu hybridní, jež podle svého znění transponuje i jiná ustanovení práva EU nebo nad rámec transpozice zakotvuje současně i čistě vnitrostátní řešení pro předmětné skutkové situace.

Jak žalobce sám podotýká, ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu výslovně umožňuje cizinci uložit povinnost setrvání v ZZC až do okamžiku jeho vycestování z území ČR, což je (až na výjimky v zásadě představované dobrovolným návratem bez ohledu na podanou žádost o přiznání mezinárodní ochrany) okamžik, který je v principu pozdějšího data, než okamžik, kdy je žádost cizince o udělení mezinárodní ochrany pravomocně zamítnuta (a žalobci vyprší lhůta pro podání žaloby proti takovému rozhodnutí včetně případné lhůty pro rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku žalobě tam, kde tato žaloba nemá odkladný účinek již ze zákona). Nevylučuje-li tedy text zákonného ustanovení působení uložené povinnosti i pro dobu, kdy již cizinec není v pozici žadatele o mezinárodní ochranu, pak se logicky nabízí výkladová varianta, podle níž se pozitivní podmínka možnosti uložit opatření podle § 46a zákona o azylu pouze žadateli o mezinárodní ochranu týká pouze okamžiku, kdy je povinnost setrvat v ZZC ukládána, není však již podmínkou, jež by musela být splněna po celou dobu trvání uložené povinnosti setrvat v ZZC. Gramatický ani logický výklad tedy bez dalšího nebrání posuzovat ustanovení § 46a zákona o azylu jako hybridní normu, jež v části dopadající na cizince, jejichž žádost o udělení mezinárodní ochrany již byla pravomocně zamítnuta, umožňuje jako specifické prováděcí ustanovení k čl. 15 návratové směrnice jejich osobní svobodu omezovat až do vyčerpání uložené doby setrvání, je-li to nezbytné za účelem jejich navrácení. Takový výklad neodporuje ani výkladu teleologickému, jedná-li se o případy rozhodované na základě úpravy obsažené v § 46a odst. 2 zákona o azylu. Smyslem uvedeného ustanovení je v návaznosti na skutkové okolnosti případu Arslan zachovat členskému státu možnost dosáhnout realizace vyhoštění i v případě cizinců, jejichž žádost o udělení mezinárodní ochrany je vyhodnocena jako zjevně účelová a zneužívající s jediným cílem zmařit navrácení cizince. K dosažení takového cíle je přitom nezbytné nejen to, aby uvedený

institut umožňoval omezení osobní svobody dotčených cizinců v době, kdy jsou v pozici žadatelů o azyl, ale i po minimální nezbytnou dobu nutnou k faktické realizaci správního vyhoštění poté, kdy je žádost o mezinárodní ochranu již pravomocně zamítnuta a uplynou lhůty pro podání účinných opravných prostředků. Proti takovému výkladu naopak hovoří výklad historický, neboť z důvodové zprávy odpovídající záměr zákonodárce dovodit nelze, a částečně i výklad systematický (byť se jedná o otázku úzce časově navazující na řízení o udělení mezinárodní ochrany a tedy související s ním, z hlediska stávající legislativní koncepce by bylo vhodnější její zařazení do zákona o pobytu cizinců). Proti výkladu umožňujícímu využití již uložené povinnosti setrvat v ZZC pro účely omezení osobní svobody žadatelů o azyl, jejichž žádost byla pravomocně zamítnuta, však hovoří ustanovení bod 16 odůvodnění a čl. 15 odst. 1 návratové směrnice.

Podle bodu 16 odůvodnění návratové směrnice využití zajištění za účelem vyhoštění by mělo být omezeno a mělo by podléhat zásadě proporcionality, pokud jde o použité prostředky a sledované cíle. Zajištění je odůvodněné pouze pro přípravu navrácení či pro výkon vyhoštění a pouze v případě, že by uplatnění mírnějších donucovacích opatření nebylo dostatečně účinné.

Podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že

a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo

b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.

Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.

Úprava obsažená v ustanovení § 46a zákona o azylu postrádá zásadní prvek charakterizující zajištění pro účely navrácení cizince, a to možnost uložení mírnějších donucovacích opatření obdobných úpravě obsažené v ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Zatímco požadavek na jejich existenci z ustanovení přijímací ani procedurální směrnice neplyne, návratová směrnice na jejich existenci trvá. Soud se přitom nedomnívá, že by bylo možné pro bývalé žadatele o azyl, jimž byla uložena povinnost setrvat v ZZC na základě ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu, předpokládat, že v jejich případě by bylo uložení mírnějšího donucovacího opatření vždy vyloučeno (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 07. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37). Proto je nutno uzavřít, že rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC podle § 46a zákona o azylu nemůže omezovat osobní svobodu cizinců, kteří již nejsou v pozici žadatelů o mezinárodní ochranu. Slova „až do vycestování“ v ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu je tedy třeba vykládat tak, že se vztahují pouze k ukončení omezení osobní svobody cizince v těch případech, kdy v souladu se zákonem o azylu dojde k vycestování cizince ještě před tím, než pozbyde postavení žadatele o azyl (tedy v zásadě jen tam, kde se žadatel rozhodne vycestovat o své vlastní vůli). Přitom je však třeba přihlídnout ke garanci práva na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany zmíněnou mj. v odst. 27 odůvodnění procedurální směrnice. Za osobu, která již definitivně pozbyla postavení žadatele o azyl, je tak třeba považovat teprve takového neúspěšného žadatele, jemuž již marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti negativnímu rozhodnutí ve věci jeho mezinárodní ochrany nebo jehož žalobě nesvědčí odkladný účinek ze zákona, popř. podaná žaloba neobsahuje žádost o jeho přiznání,

event. taková žádost již byla soudem zamítnuta (srov. též § 46a odst. 8 až 10 zákona o azylu). Zjistí-li tedy žalovaný na základě dotazu u dotčeného cizince a u příslušného soudu (s přihlédnutím k obvyklé době doručování v trvání dvou pracovních dnů), že žaloba podána nebyla, popř. v ní nebylo v případě rozhodnutí zmíněných v ustanovení § 32 odst. 2 zákona o azylu žádáno o přiznání odkladného účinku, nebo bylo-li žalovanému doručeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přiznání odkladného účinku podané žalobě, je povinen takového cizince propustit, nepřikročí-li bezprostředně k nucené realizaci jeho vyhoštění.

Ani shora učiněný výklad však neznamená bez dalšího nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, jenž pouze doslovně přebírá formulaci zákona. Právě s ohledem na jeho formulaci totožnou s ustanovením zákona nelze než uzavřít, že i výrok napadeného rozhodnutí nemůže být vykládán jinak, než samotný text zákonného ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Tedy že slova „až do vycestování“ se vztahují pouze k ukončení omezení osobní svobody cizince v těch případech, kdy v souladu se zákonem o azylu dojde k vycestování cizince ještě před tím, než pozbyde postavení žadatele o azyl (tedy v zásadě jen tam, kde se žadatel rozhodne vycestovat o své vlastní vůli). Taková negativní podmínka je totiž nezbytná k tomu, aby žalovaný vůbec umožnil cizinci opustit území ČR, resp. za tímto účelem opustit areál ZZC. Předmětná slova výroku napadeného rozhodnutí tedy z důvodů shora uvedených nelze vykládat k tíži cizince jako důvod pro omezení jeho osobní svobody poté, co se již vymaní z osobní působnosti čl. 46a zákona o azylu, nýbrž pouze jako ustanovení umožňující správnímu orgánu respektovat vůli žalobce dobrovolně opustit území ČR. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal napadené rozhodnutí nezákonným pro rozpor s ustanovením § 46a odst. 1 zákona o azylu.

Jinak je tomu však v případě délky uložené povinnosti setrvat v ZZC. Žalobce sice nemá pravdu, pokud označuje v této souvislosti napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný důvody, proč zvolil právě maximální dobu uložené povinnosti setrvat v ZZC, jasně vysvětlil. Ostatně žalobce s těmito důvody také v podané žalobě polemizuje. Žalobce má však pravdu v tom, že důvody nabízené žalovaným neobstojí.

Předně, pokud snad žalovaný akcentem na nebezpečí, jež podle jeho názoru ze strany žalobce hrozí veřejnému pořádku v ČR, v textu vyjádření k podané žalobě měl na mysli, že právě toto nebezpečí a jeho trvalý povaha odůvodňuje využití maximální doby uložení povinnosti setrvat v ZZC, soud tento názor nesdílí. Existence tohoto nebezpečí je pouze důvodem pro přijetí rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu, nemá však vliv na určení samotné délky uloženého omezení osobní svobody. Nanejvýš v případě, kdy by bylo zřejmé, že takové nebezpečí v určitém okamžiku pomine, pak by bylo namísto neukládat povinnost setrvání přesahující svým trváním takový okamžik, neboť tím by odpadl vlastní důvod uloženého omezení osobní svobody.

Čl. 7 přijímací směrnice ani čl. 18 procedurální směrnice neobsahují úpravu obdobnou čl. 15 odst. 4 návratové směrnice, jež požaduje bezodkladné propuštění cizince v případě, kdy se ukáže, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky pro uložení zajištění. Přesto však analogický požadavek je nutno dovodit z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“), stejně jako z čl. 8 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Zjistí-li tedy žalovaný v určitém okamžiku, že je naplnění účelu povinnosti setrvat v ZZC podle § 46a zákona o azylu (v případě rozhodnutí podle § 46a odst. 2 zákona o azylu je tímto účelem realizace vyhoštění cizince) již vyloučeno, musí ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu tuto okolnost odpovídajícím způsobem vyhodnotit a cizince bezodkladně propustit ze ZZC. Splnění účelu je

přítom vyloučeno i tehdy, je-li zřejmé, že v maximální době, po niž je cizinci možné povinnost setrvat v ZZC uložit, resp. v bezprostřední návaznosti na uplynutí této lhůty již nebude účelu dosaženo.

Soud také respektuje závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 19. 02. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, v němž NSS v souvislosti s právní úpravou obsaženou v čl. 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) nejprve připomenul, že již samotné stanovení doby zajištění nad maximální zákonný limit způsobuje nezákonnost správního rozhodnutí, aniž by byla relevantní otázka, zda byl stěžovatel v jeho důsledku fakticky zajištěn déle, než zákon připouští, případně po jakou dobu toto nedovolené zajištění trvalo. I kdyby nežádoucí následek ve formě reálného překročení limitní doby zajištění v individuálním případě nenastal, nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění zakládá již jen fakt, že toto rozhodnutí pro takový nezákonný postup otevíralo prostor (zde odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 04. 2014, č. j. 2 As 115/2013-59, č. 3044/2014 Sb. NSS). Dále pak NSS uzavírá, že správní orgán nemůže předem spekulovat, zda cizincem bude podán opravný prostředek, a že pokud by byl odpovídající opravný prostředek podán, mohl by správní orgán rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o opravném prostředku.

Odlišnost úpravy v nařízení Dublin III soud shledává pouze co do lhůt stanovených správním orgánům a co do důvodů zajištění, nikoliv však co do samotné nutnosti šetřit právo cizince na osobní svobodu. Jak již bylo vysvětleno shora, ani fakt, že v prvním pododstavci článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III je na rozdíl od přijímací a procedurální směrnice výslovně konstatováno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení, neznamená, že by se s ohledem na čl. 5 Úmluvy stejnou zásadou minimalizace zásahu do osobní svobody nemusel řídit žalovaný i při rozhodování o délce uložené povinnosti žadatele setrvat v ZZC.

Podle § 10 odst. 1 zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zahajuje podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany na tiskopise uvedeném v příloze č. 1. Podáním žádosti se rozumí vyplnění tiskopisu cizincem s pověřeným pracovníkem ministerstva.

Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu lze rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost vydat nejpozději do 30 dnů ode dne zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 27 odst. 1 zákona o azylu vydá ministerstvo rozhodnutí ve věci do 90 dnů ode dne zahájení řízení. Nelze-li vzhledem k povaze věci rozhodnout v této lhůtě, může ji ministerstvo přiměřeně prodloužit. O prodloužení lhůty účastníka řízení bez zbytečného odkladu písemně vyrozumí.

Podle § 32 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí (odst. 1). Podání žaloby podle odstavce 1 má odkladný účinek s výjimkou žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) a e) a žaloby proti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany (odst. 2). Podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podle odstavce 1 má odkladný účinek, s výjimkou podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o

žalobě proti rozhodnutí ministerstva o udělení doplňkové ochrany osobou požívající doplňkové ochrany (odst. 5).

Podle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodne soud o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku musí být vždy odůvodněno.

Z citované právní úpravy je především zřejmé, že si žalovaný (neuvádí-li nic dalšího) v napadeném rozhodnutí skutečně protirečí, jestliže předběžně označuje žádost žalobce o přiznání mezinárodní ochrany za zjevně účelovou a postrádající relevantní důvody a na druhou stranu předpokládá, že řízení o podané žádosti potrvá 90 dnů. O zamítnutí zjevně nedůvodné žádosti má být totiž rozhodnuto již do 30 dnů od podání žádosti. Již proto nemohou důvody pro zvolení maximální doby setrvání v ZZC uvedené v napadeném rozhodnutí obstát.

Soud si je nicméně vědom toho, že v době vydání napadeného rozhodnutí (tj. zpravidla po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak ještě před uskutečněním pohovoru se žadatelem ve smyslu § 23 zákona o azylu, není zřejmé, zda žadatel důvody pro udělení mezinárodní ochrany nedoplní o důvody, jež by vylučovaly posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné. Ani pokud by takto žalovaný argumentoval, nemohlo by napadené rozhodnutí obstát. Žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem v aktuálním případě podána předcházející den, před vydáním napadeného rozhodnutí. Protože žalobce byl na osobní svobodě omezen již ode dne svého zadržení Policií ČR, omezení osobní svobody žalobce v důsledku výkonu povinnosti uložené v napadeném rozhodnutí je již pouhým pokračováním omezení osobní svobody a není tak důvodu do lhůty uložené povinnosti setrvat v ZZC započítávat i den vydání napadeného rozhodnutí (srov. žalobcem zmíněný rozsudek NSS ze dne 31. 03. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014-45). Pokud by tedy soud akceptoval fakt, že v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nelze s praktickou jistotou uzavřít, zda v řízení o žádosti žalobce bude namíste rozhodnout podle § 16 odst. 3 zákona o azylu ve lhůtě 30 dnů, mělo by řízení o žádosti žalobce skončit 88. den doby povinnosti setrvat v ZZC. K tomu je třeba připočítat lhůtu 15 dnů na podání žaloby proti případnému zamítavému rozhodnutí a dále cca 5 dnů na doručování (doručení rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a zejména na doručení žaloby soudu). Takto by tedy mohla být odůvodněna povinnost setrvat v ZZC na 108 dnů. Pokud by ovšem bylo počítáno i s tím, že žalobce podá proti zamítavému rozhodnutí žalobu (jak žalovaný výslovně v napadeném rozhodnutí činí) a nebude-li řízení skončeno některým z rozhodnutí vyjmenovaných v ustanovení § 32 odst. 2 zákona o azylu, bude mít podaná žaloba ze zákona odkladný účinek. Možnost, že by soud o podané žalobě rozhodl ve zbývajících 12 dnech je (nebude-li žaloba z nějakého důvodu nepřípustná) již z principu vyloučena, neboť v takové lhůtě nebude soudu ještě doručen ani správní spis s vyjádřením protistrany. Obdobně pokud by žaloba odkladný účinek ze zákona neměla, ale obsahovala by žádost o jeho přiznání, soud by ve zbylých 12 dnech o odkladném účinku z důvodu času nutného k vyjádření protistrany zpravidla rozhodnout nestihl, ledaže by o nutnosti výrazného zkrácení lhůt věděl již v okamžiku podání žaloby.

V situaci, kdy by bylo argumentováno zjevnou nedůvodností žádosti, mělo by být rozhodnutí o zamítnutí žádosti vydáno do 28. dne povinnosti setrvat v ZZC, k tomu je třeba připočítat 15 dnů žalobní lhůty a cca 5 dnů na doručování. Podaná žaloba by měla ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 2 zákona o azylu *a contrario*). V případě omezení osobní svobody žadatele na maximální dobu 120 dnů by tedy pro soudní řízení zbývalo 72 dnů. V případě neúspěchu žaloby by žalobce mohl ve lhůtě 2 týdnů podat kasační stížnost, jež by měla také ze zákona odkladný účinek. Řízení o kasační stížnosti by zjevně v uvedené době

také nemohlo být dokončeno. Z uvedeného se tedy podává, že pokud by bylo od počátku předpokládáno podání žaloby, popř. i kasační stížnosti, nikdy by žalovaným nemohla být podle § 46a odst. 2 zákona o azylu uložena povinnost setrvat v ZZC, neboť již od počátku by bylo zřejmé, že ani při maximální době 120 dnů by tato povinnost nemohla splnit svůj účel, tj. zajistit dostupnost cizince pro správní orgány po celou dobu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a navazujících opravných prostředcích, aby následně mohlo dojít k realizaci uloženého správního vyhoštění (viz skutkové okolnosti případu Arslan, které byly důvodem pro zakotvení nového ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu).

Jak nicméně NSS v rozsudku ze dne 19. 02. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, konstatoval, podání opravných prostředků nelze předjímat. Proto je třeba v případě shledání důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC stanovit dobu setrvání tak, aby pokrývala předpokládané skončení řízení o mezinárodní ochraně a žalobní lhůtu včetně nezbytné doby na doručování. Pokud dojde k prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 27 odst. 1 zákona o azylu nad 90 dnů, popř. pokud bude proti zamítavému rozhodnutí v žalobní lhůtě žaloba podána, pak bude na žalovaném, aby v případě, že důvody pro omezení osobní svobody cizince trvají, vydal rozhodnutí o prodloužení povinnosti setrvat v ZZC o dobu potřebnou k rozhodnutí o odkladném účinku žaloby, popř. k projednání žaloby jako takové, samozřejmě však jen v rámci celkové lhůty 120 dnů a za předpokladu, že bude možné reálně očekávat (např. s ohledem na statistiky délky soudních řízení ve věcech azylových zveřejňované Ministerstvem spravedlnosti) dokončení soudního řízení před uplynutím celkové doby omezení osobní svobody. V opačném případě cizince bezodkladně propustí, a to například již na základě zjištění, že cizinci byla určitá forma mezinárodní ochrany udělena (pak nemá smysl vyčkávat na uplynutí žalobní lhůty), nebo pokud žalobní lhůta (s přihlédnutím k nejistotě dané procesem doručování) marně uplyne již před vyčerpáním uložené doby setrvání. Samozřejmě by ve smyslu zmiňovaného rozsudku NSS bylo možné zvažovat též otázku, zda nemá být ukládaná doba setrvání v ZZC ještě detailněji odstupňována, a to např. nejdříve s ohledem na možnost vydání rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů a následně pak ve lhůtě 90 dnů a v souvislosti se soudním přezkumem nejdříve jen do doby uplynutí žalobní lhůty a následně pak do doby, v níž v případě uplatnění návrhu na přiznání odkladného účinku by měl soud o tomto návrhu rozhodnout. Zde se však soud domnívá, že s ohledem na administrativní únosnost rozhodování podle § 46a zákona o azylu je třeba určité zjednodušení přijmout. V opačném případě by totiž mohly být hledány neustále detailnější důvody, proč by řízení eventuálně mohlo skončit dříve (co když je třeba žádost nepřipustná nebo vadná a nebudou její vady odstraněny apod.) a v konečném důsledku by muselo být o postupném prodlužování doby setrvání v ZZC rozhodováno prakticky každodenně.

Lze také podotknout, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby setrvání samotná skutečnost, že takový druh rozhodnutí není výslovně v ustanovení § 46a zákona o azylu upraven, nebrání. Takovou úpravu ostatně není možné nalézt ani v čl. 28 nařízení Brusel III. Oprávnění žalovaného rozhodnout o prodloužení doby setrvání v ZZC lze totiž dovodit za pomoci argumentu *a maiori ad minus* (má-li žalovaný pravomoc rozhodnout o omezení osobní svobody na celých 120 dnů, může rozhodnout o omezení kratším a následně je teprve po ujištění, že důvody pro něj trvají, případně prodloužit, a to v případě nutnosti až do této maximální doby), a také z toho, že takto odstupňovaný zásah do práva cizince je šetrnější, neboť mu lépe garantuje, že se správní orgán bude trváním důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC skutečně zabývat, a to i bez návrhu cizince.

S ohledem na uvedené tedy soud uzavřel, že i kdyby žalovaný s ohledem na nejistotu o dodatečném uplatnění azylově relevantních důvodů ze strany žalobce měl za to, že řízení so

žádosti o přiznání mezinárodní ochrany končí spíše až v zákonné 90denní lhůtě, stejně by mohl povinnost setrvání v ZZC s ohledem na okolnosti případu v době vydání napadeného rozhodnutí uložit maximálně na cca 108 dnů a nikoliv na celých 120 dnů. Napadené rozhodnutí je tudíž co do délky uložené povinnosti setrvat v ZZC nezákonné.

Z výše uvedených důvodů proto soud shledal podanou žalobu, pokud jde o druhý žalobní bod, důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci jednání nenařizoval, neboť žádný z účastníků o to nepožádal. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí proto žalovaný žalobci bez zbytečného odkladu umožní opustit ZZC (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 8.228,- Kč. Tuto částku tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby - § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.] a dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. května 2015

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková